

Rättsfallssamlingen

PERSONALDOMSTOLENS DOM
(tredje avdelningen)
den 28 september 2011

Mål F-23/10

Finola Allen
mot
Europeiska kommissionen

”Personalmål — Social trygghet — Allvarlig sjukdom — Artikel 72 i tjänsteföreskrifterna — Förlängning av försäkringsskyddet vid sjukdom genom det gemensamma sjukförsäkringssystemet — Kriterium enligt vilket skydd genom ett annat system inte föreligger”

Saken: Talan, väckt enligt artikel 270 FEUF, som är tillämplig på Euratomfördraget enligt artikel 106a i detta fördrag, genom vilken Finola Allen yrkar ogiltigförklaring av de beslut genom vilka kommissionen avslagit begäran om erkännande av allvarlig sjukdom samt begäran om förlängning av försäkringsskyddet vid sjukdom genom det sjukförsäkringssystem som är gemensamt för Europeiska unionens institutioner.

Avgörande: Besluten av den 30 juni 2009, den 17 juli 2009 och av den 7 januari 2010, genom vilka Europeiska kommissionen avslagit begäran om erkännande av att sökanden led av en allvarlig sjukdom samt begäran om förlängning av hennes försäkringsskydd vid sjukdom, ogiltigförklaras. Sökandens övriga yrkanden ogillas. Kommissionen ska ersätta samtliga rättegångskostnader.

Sammanfattning

- 1. Tjänstemän — Talan — Rättsakt som går någon emot — Begrepp — Avslag på en begäran om erkännande av en allvarlig sjukdom — Avslag på begäran om förlängning av försäkringsskyddet vid sjukdom genom det gemensamma sjukförsäkringssystemet — Omfattas (Tjänsteföreskrifterna, artikel 72.1)*
- 2. Tjänstemän — Social trygghet — Sjukförsäkring — Sjukdomar som anses vara av ”lika allvarlig art” som dem som uttryckligen nämns i artikel 72 i tjänsteföreskrifterna (Tjänsteföreskrifterna, artikel 72)*
- 3. Unionsrätt — Tolkning — Texter på flera språk — Enhetlig tolkning — Hänsynstagande till olika språkversioner (Tjänsteföreskrifterna, artikel 72)*
- 4. Tjänstemän — Social trygghet — Sjukförsäkring — Allvarlig sjukdom — Fastställande — Kriterier (Tjänsteföreskrifterna, artikel 72)*

5. *Tjänstemän — Talan — Föregående administrativt klagomål — Avslagsbeslut — Utbyte av det omtvistade beslutets skäl*
(Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 90 och 91)

6. *Unionsmedborgarskap — Rätt att fritt röra sig och uppehålla sig på medlemsstaternas territorium — Direktiv 2004/38 — Villkor för uppehållsrätten enligt unionsrätten*
(Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38, artikel 7)

1. Ett erkännande av en allvarlig sjukdom gör det möjligt för den berörda personen, enligt punkt 2 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna för ersättning för sjukvårdskostnader, som antagits av kommissionen, att få ersättning upp till 100 procent för de sjukvårdskostnader som har samband med den aktuella sjukdomen. Ett sådant erkännande erhålls på begäran, enligt punkt 3 i kapitel 5 i avdelning III i nämnda bestämmelser, om den aktuella sjukdomen anses motsvara den definition av "allvarliga sjukdomar" som ges i punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna.

Vid erkännande av en allvarlig sjukdom kan dessutom en tjänstemans frånskilda make, genom det sjukförsäkringssystem som är gemensamt för Europeiska unionens institutioner, få ett förlängt försäkringsskydd, för sjukvårdskostnader som har samband med denna sjukdom, utöver den ettårsperiod som räknas från den officiella skilsmässodagen, om vederbörande uppfyller ett visst antal kumulativa villkor enligt punkt 2 i kapitel 3 i avdelning I i de allmänna genomförandebestämmelserna.

Ett beslut om avslag på en begäran om erkännande av en allvarlig sjukdom, vilket antas efter utgången av ett särskilt förfarande och som får ett antal verkningar för den berörda personens ställning, utgör således i sig en rättsakt som går emot den person som har framställt en sådan begäran. Om den person som har framställt en sådan begäran är en tjänstemans frånskilda make, kan ett sådant beslut samtidigt utgöra grund för ett särskilt beslut om avslag på en begäran om förlängning av försäkringsskyddet vid sjukdom genom det sjukförsäkringssystem som är gemensamt för Europeiska unionens institutioner.

(se punkterna 38–40)

2. Såvitt avser erkännandet av en allvarlig sjukdom framstår inte de kriterier som anges i punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna för ersättning för sjukvårdskostnader, som antagits av kommissionen, som uppenbart olämpliga eller felaktiga i förhållande till det mål som eftersträvas, nämligen att fastställa de sjukdomar som anses vara av lika allvarlig art som dem som uttryckligen nämns i artikel 72 i tjänsteföreskrifterna.

De fyra sjukdomar som uttryckligen nämns i artikel 72 i tjänsteföreskrifterna kan nämligen i vissa fall ha särskilt allvarliga fysiska eller psykiska verkningar, varaktiga eller kroniska, som ställer krav på tung behandling vilket innebär att den föregående diagnosen måste vara klart fastställd, vilket förutsätter särskilda analyser eller utredningar. Dessa sjukdomar kan även utsätta den berörda personen för risk för allvarliga handikapp.

Det framgår dessutom av själva lydelsen av artikel 72.1 i tjänsteföreskrifterna att endast de fall som är särskilt allvarliga, även om de hör till en av de fyra sjukdomar som uttryckligen nämns i denna artikel, kan kvalificeras som allvarliga sjukdomar och således ge den berörda personen rätt att omfattas av de förmånligare bestämmelser som är tillämpliga på erkännande av en sådan sjukdom.

Nämnda kriterier överskrider inte gränserna för vad som är ändamålsenligt och nödvändigt för att uppnå det legitima mål som eftersträvas med bestämmelserna i fråga, vilket består i att inskränka beviljandet av de olika förmåner som hänger samman med erkännandet av en allvarlig sjukdom till enbart de sjukdomar som är särskilt allvarliga. Punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna strider följaktligen inte mot proportionalitetsprincipen.

(se punkterna 49–52)

Hänvisning till

Personaldomstolen 23 november 2010, F-65/09 Marcuccio mot kommissionen, punkterna 51–53 och 70, som är föremål för ett överklagande vid Europeiska unionens tribunal, mål T-85/11 P, och punkt 70

3. Nödvändigheten av en enhetlig tillämpning och följaktligen en enhetlig tolkning av de unionsrättsliga bestämmelserna utesluter att de olika språkversionerna av en text kan betraktas isolerat. I stället krävs att texten bedöms utifrån såväl lagstiftarens verkliga vilja som det syfte som lagstiftaren eftersträvar, mot bakgrund av bland annat de olika versioner som upprättats på unionens samtliga språk.

(se punkt 57)

Hänvisning till

Personaldomstolen 30 november 2009, Zangerl-Posselt mot kommissionen, som är föremål för ett överklagande vid Europeiska unionens tribunal, mål T-62/10 P

4. Vad beträffar förtroendeläkarens och det medicinska rådets bedömningar, sträcker sig unionsdomstolens kontroll inte till att pröva medicinska bedömningar i egentlig mening, vilka måste betraktas som slutgiltiga när de har gjorts i enlighet med gällande bestämmelser.

Kriterierna för en allvarlig sjukdom (kortare förväntad livslängd, kronisk utveckling, nödvändighet av diagnostiska åtgärder och/eller tung behandling, förekomst eller risk för allvarligt handikapp) omfattas av kategorin medicinska bedömningar. När förtroendeläkaren eller det medicinska rådet avgör frågan huruvida något av dessa kriterier är uppfyllt fastställer de nämligen inte bara de faktiska omständigheterna, utan de gör en verklig bedömning av dessa omständigheter, vilket kräver medicinsk kompetens.

Även om domstolens prövning inte avser rent medicinska bedömningar, såsom dem som består i att fastställa hur allvarlig en sjukdom är, ska den likväl, i synnerhet eftersom förfarandet inte är förenat med samma skyddsnivå i fråga om balans mellan parterna som i de förfaranden som föreskrivs i artiklarna 73 och 78 i tjänsteföreskrifterna, försäkra sig om att förtroendeläkaren eller det medicinska rådet har gjort en konkret och noggrann undersökning av det fall som de ska bedöma. Det är dessutom på administrationen som det ankommer att fastställa att det har gjorts en sådan bedömning.

Såvitt avser tillämpningen av punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna för ersättning för sjukvårdskostnader, som antagits av kommissionen, hade bestämmelsens upphovsman för avsikt – vilket användningen av uttrycket ”genom att de fyra kriterierna kopplas till olika stadier” vittnar om – att förutse de ömsesidigt beroende indicier som förtroendeläkaren eller det medicinska rådet ska beakta i förhållande till varandra i syfte att göra en helhetsbedömning av hur allvarliga följderna av den aktuella sjukdomen är. De praktiserande läkarna ges härvid ett stort utrymme för den medicinska bedömningen av de särskilda fall som de har till uppgift att utvärdera.

Förtroendeläkaren eller det medicinska rådet får vid prövningen av en begäran om erkännande av en allvarlig sjukdom följaktligen inte inskränka sig till en isolerad undersökning av vissa av villkoren enligt punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna, eller endast undersöka de villkor som de inte anser är uppfyllda. Om det framstår som om ett av kriterierna inte är uppfyllt när detta undersöks isolerat, kan en undersökning av kriteriet mot bakgrund av en bedömning av de andra kriterierna således leda till motsatt resultat, nämligen att nämnda kriterium är uppfyllt. Detta innebär att förtroendeläkaren eller det medicinska rådet inte får inskränka sin undersökning till endast ett kriterium.

Det ankommer följaktligen på unionsdomstolen att, i sin begränsade prövning av utlåtanden som avgetts av medicinska organ i ett förfarande för erkännande av en allvarlig sjukdom, försäkra sig om att dessa utlåtanden har antagits på grundval av en konkret och noggrann undersökning av den berörda personens hälsotillstånd. Såsom krävs enligt punkt 1 i kapitel 5 i avdelning III i de allmänna genomförandebestämmelserna ska de fyra ömsesidigt beroende kriterier som föreskrivs i nämnda punkt beaktas vid denna undersökning.

(se punkterna 73 och 75–80)

Hänvisning till

Europeiska unionens tribunal 9 december 2009, T-377/08 P, kommissionen mot Birkhoff, punkterna 67 och 68

5. Även om administrationen, i systemet för rättsmedel enligt artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna, när den uttryckligen avslår ett klagomål, kan föranledas att ändra de skäl som ligger till grund för dess antagande av det omtvistade beslutet, får en sådan ändring inte äga rum efter det att en talan mot det omtvistade beslutet har väckts vid personaldomstolen. Administrationen får under ett pågående mål inte heller ersätta sin felaktiga ursprungliga motivering med en helt ny motivering.

(se punkt 98)

Hänvisning till

Europeiska unionens tribunal 12 maj 2010, T-560/08 P, kommissionen mot Meierhofer, punkt 59

6. I artikel 7 i direktiv 2004/38 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier anges de villkor under vilka varje unionsmedborgare, enligt unionsrätten, ska ha rätt att uppehålla sig inom en annan medlemsstats territorium under längre tid än tre månader. Detta hindrar emellertid inte en medlemsstat från att kunna utfärda ett uppehållstillstånd för en unionsmedborgare under mindre stränga villkor.

(se punkt 106)